

Ngôi Trường Nữ – Một Vùng Tưởng Nhớ

Nguyễn Thị Thúy Hồng

Sáng chủ nhật... Ngoài trời cứ mưa lâm râm hoài. Mặt hồ sóng gợn lăn tăn theo từng cơn gió thổi. Hàng liễu uốn éo, đong đưa, va chạm vào nhau một cách nhịp nhàng, yếu điệu, lúc nghe xào xạt lúc rù rì. Trong sân lác đác đó đây, lá vàng bay lá tả...

Có chiếc vô tư rơi rụng lia cành. Có chiếc cứ lắc lư hoài mà không rớt. Cố bám níu một cách yếu đuối, vô vọng, như cố than van rằng chúng chưa muốn lia xa những cành cây trụi đang chống chọi trước làn gió bắc lạnh lùng. Nhìn cảnh lá rơi trước gió thường nhắc nhở và gieo trong lòng người một ấn tượng chia ly, như giờ phút lâm chung của một người mẹ sắp từ biệt cuộc đời.

Mùa thu lúc nào cũng vậy, mang đến cho ta một cảm giác lành lạnh, tuyệt vời, vừa lãng mạn lại vừa cách xa.

Không khí những ngày gần cuối thu trông càng thâm lương âm đạm làm sao ấy. Giá mà có ai bán bắp luộc ăn trong ngày mưa thì đỡ buồn biết chừng nào!

Một ý nghĩ bất chợt hiện đến... muốn nằm ở nhà yên tĩnh đọc quyển sách. Rồi một ý nghĩ lười biếng phát sinh - không muốn làm gì hay đi đâu cả! Hồng vừa suy nghĩ vừa đi qua đi lại từ từ ở hành lang trong nhà phân vân, trông “bộ gió” giống như là đi thiền hành vậy.

Chợt điện thoại kêu “reng reng”. Liếc nhìn Caller ID, nhận ra là phone của người đẹp út Bạch Lan bên Ottawa - Canada. Thế là tri âm gặp tri kỷ, khỏi cần phải đắn đo đi đâu hay làm gì. Đòi bạn tíu tít như đôi chim xa nhau lâu ngày gặp lại. Kể hết chuyện hiện tại, nhảy qua chuyện tương lai, gia đình, con cái, việc học, việc làm, cuối cùng cũng không quên nhắc lại những kỷ niệm vui buồn thời trung học xa xưa.

Quá khứ thân thương dưới mái trường Nữ Trịnh Hoài Đức chợt quay về... Nói hết phone card một, gọi nói tiếp qua phone card hai. Hai đứa cười nói mãi mê thật là vui. Hồng cứ phải khen hoài:

- *Chào ơi, bao nhiêu năm mà giọng nói của bồ nghe vẫn còn nhớ nhẹ, trong trẻo làm sao!*

Một hồi lâu, trước khi chào “Good bye”, Hồng hẹn Lan:

- *Thôi ráng hè sang năm qua California họp bạn Trịnh Hoài Đức Class Reunion cho vui...*
- *Lan nói: “Ờ. Thôi để coi...”.*

Bạn bè dù quen biết nhau thật lâu, song ai cũng có đời sống bận rộn lu bu, vừa đi làm vừa lo chuyện gia đình, ngày tháng cứ lặng lẽ trôi nhanh... Mỗi khi có dịp phone nhau, lòng nghe dạt dào xao xuyến. Tình bạn mới thừ nào.

Lan là đứa bạn Hồng quen biết và chơi thân từ năm lớp Bảy, từ khi chuyển trường về Trịnh Hoài Đức. Cô “Bạch tiểu thơ” gia đình danh giá nên rất mực đoan trang, vì vậy làm bạn với Lan thì chỉ có đi học với ở nhà thôi. Không có chuyện “cúp cua” vào vườn trái cây đi chơi hay nhõn nhõ ngoài phố chợ như một số bạn bè khác. Cũng không tham gia cắm trại hay lăn lóc đi bán bích báo những dịp xuân về. Có lẽ sợ bị “bắt cóc” vì thời đại chính trị bất ổn ngày đó.

Thấy hơi “mất quyền lợi công dân” và bỏ qua nhiều cơ hội vui chơi, nên mấy năm lớp lớn Hồng thích tham gia sinh hoạt trong trường nhiều hơn Lan. Hai đứa luôn là bạn thân và sát cánh bên nhau trên phương diện học hành.

Có một lần mấy đứa bạn “nhà vườn” rủ nhau đi “lượm” củ sắn ở gần trường. Hình như tên “đầu đàn” là Huyền. Lan và Hồng cùng mấy đứa bạn “dân chợ” nghe thấy cũng ham lắm rồi rủ nhau đi theo. Đến ruộng sắn, lúng ta lúng túng, trong bụng đánh lô-tô, vừa sợ bị bắt vừa thấy xấu hổ, ngó tới ngó lui hoài, búng được có mấy củ nhỏ xíu giấu dưới vạt áo dài mà trong lòng hí hửng. Vui thì thôi! Năm sau nghe tin Huyền đi tu trong nhà dòng mấy soeurs. Cả lớp đều ngạc nhiên. Cứ hình dung nhỏ Huyền mạnh dạn, vui vẻ và nghịch ngợm bây giờ là “Em Hiền Như Ma Souer”.

Sau ngày 30-4-75, Hồng ra đi biệt tích, mãi cho đến gần hai năm sau mới liên lạc được bên nhà, ba mẹ mừng đến rơi nước mắt, lúc đó chế độ cộng sản mới vào khó khăn, ghê gớm lắm mà Hồng thì ở xứ mỹ vô tư chẳng biết gì, có khi mua được một chiếc nón nữ gởi về cho ba hay cái khăn cho mẹ, nhờ cô bạn Lan đi lãnh dùm phải đứng xếp hàng đợi cả buổi mệt ứ hơi!

Năm 79-80 Lan và gia đình vượt biên qua đến trại Mã Lai, nghe thật là mừng, lúc đó Hồng đang là sinh viên học năm thứ ba ở xứ khi ho cò gáy, nên cũng chẳng có tiền hay phương tiện để bay sang Canada thăm cô bạn xưa, chỉ đủ tiền mua một chiếc áo T-shirt dán tên “LAN” gởi bạn làm quà mọn. Mãi đến bây giờ liên lạc đã ba mươi năm mà hai đứa cũng chưa lần nào thăm nhau. Lâu lâu cuối tuần rảnh rỗi có thời gian tâm sự thì kể lể tí tê. Vì đứa nào cũng thích ca bài “Tâm Sự Đời Tôi” dài lê thê, kể hết chuyện này sang chuyện khác và dường như không biết đặt dấu chấm ở chỗ nào cho vừa?

Nghe tiếng kêu “tít tít” trong phone, Lan nói với:

- Họ bảo còn một phút nữa là hết đó Hồng ơi, thôi kệ mình nói chừng nào hết nghe tiếng là biết hết phút đó nhen.

Lần điện thoại nào cũng vậy, nói hết giờ mà không bao giờ hết chuyện!

* * *

Bằng một thời gian gần cả chục năm “biệt tâm biệt tích”, một buổi tối Hồng vào trang nhà Trịnh Hoài Đức đọc “Sổ lưu niệm” thấy tên – Nguyễn thị Thanh Nga ở Ottawa, Canada. Hồng liền email “Có phải là Thanh Nga – Cô em Bắc-kỳ nhỏ nhỏ, học chung lớp với tui hông? Mong tin.”. Tối hôm ấy trong lòng thấy nao nao nghĩ ngợi mãi về Thanh Nga. Cô nàng hồi âm lại một email thật là dài và xúc

động khôn cùng.

Nga đang sống ở Canada, cùng thành phố với Lan. Hồng và Nga cũng chưa bao giờ gặp lại. Nga “đi cư” theo diện đoàn tụ gia đình nên năm 90 mới sang. Ấy mà đã gần hai mươi năm rồi bạn bè vẫn chưa lần nào hạnh ngộ. Cứ hẹn mãi mà vẫn chờ dịp. Có lẽ còn thiếu duyên!

Ngày xưa Nga ưa thích văn chương nên niên khóa năm 74-75, lớp 11 Nga được bầu làm trưởng ban báo chí, còn Hồng thích trải bàn cho thầy cô, bung sỏ điếm mỗi sáng nên xưng phong làm trưởng lớp! Nhờ thầy Lê Phát Triển là thầy hướng dẫn khuyến khích tinh thần, nên năm đó Lớp 11A4 cũng tham gia thi đua báo chí toàn trường. Nga và Hồng đảm trách phần trình bày và soạn thảo, vì vậy mà tình bạn càng thêm thắm thiết - nhờ có hương vị đậm đà, ngọt ngào của mấy chén chè sau mỗi chiều nặn óc soạn bài cho lớp.

Cứ chiều chiều khi ánh mặt trời vừa khuất dạng là hai đứa chờ nhau trên chiếc xe đạp Mini, ra chợ ăn chè hay đạp xe chậm chậm dọc bờ sông hóng gió. Những ngày ấy sao vô tư lạ. Chẳng lo nghĩ chuyện gì, chỉ đi học với đi chơi, miễn sao học hành đừng lười biếng là coi như đã làm tròn bổn phận với cha mẹ.

Nói thật mà nghe chứ ngày ấy tâm hồn tụi mình còn ngây thơ trong trắng vô cùng, chẳng ai trong lớp có mối tình nho nhỏ “Puppy Love” tí ti gì để kết thành thơ hay viết được một đoạn tiểu thuyết “Love Story” nào nghe cho có vẻ lãng mạn cả. Toàn là tình cảm mơ hồ, nhớ nhớ thương thương, xa xôi vớ vẩn. May sao “chó ngáp phải ruồi” Lớp 11A4 được giải thưởng bài văn hay!

Có lẽ thầy cô thương nét bút hồn nhiên, văn chương học trò chưa lắm vết suy tư. Nó nhẹ nhàng, nó thanh thoát gợi về “Chiều buồn len lén tâm tư...” đáng yêu của tuổi trăng tròn thời mới lớn.

Hồng nhớ mãi Lý Mỹ Hạnh, lúc ấy đang theo ban B học bên trường Nam. Hôm đó, vừa bước xuống xe, Hồng chợt nhìn thấy Hạnh, mặt mày mừng vui hơn hở, chân thấp chân cao chạy bộ từ trường Nam sang trường Nữ báo tin giải thưởng.

Nửa ngạc nhiên, nửa không tin, Hồng nhìn Hạnh cười chúm chím nói:

- *Thôi đi, làm gì mà được...*
- *Trời ơi! Thúy Hồng, tui nói thiệt mà bỏ. Dối chết liền...*

Hạnh vừa mệt vừa tức, thở hổn hển nói như muốn khóc vậy.

Lý Mỹ Hạnh luôn là một người bạn rất chí tình và hết lòng với bạn bè. Hồng nhớ mãi hình ảnh Hạnh đưa chiếc áo mưa cho Hồng và chạy về nhà trong cơn vũ bão, vì thấy bạn chờ xe không có áo mặc che mưa. Mỗi lần nghĩ lại, Hồng cũng còn thấy xót xa cảm động. Tình bạn sao mà dễ thương quá!

Mái trường Nữ Trịnh Hoài Đức vẫn mãi tồn tại trong ký ức kẻ tha hương. Ngôi trường được coi là “có tên tuổi” trong tỉnh nằm một mình cô đơn trên cánh đồng xa xôi hun hút theo con đường đất đỏ. Những ngày mùa mưa đường rất là lầy lội, có khi mưa lớn nước chảy cuốn như dòng suối nơi miền sơn cước. Hai tà áo thướt tha thối cũng đành tạm vắt ngược lên vai! Hai ống quần phải xoắn gần tuốt tới đầu gối. May mà thời ấy mặc ông “loa” chớ mặc quần ống túm như thời xưa chắc đành phải chịu nhuộm màu trắng thành màu đất đỏ.

Vị trí của trường Nữ Trịnh Hoài Đức hơi bất tiện cho việc đi học nhưng lại là một nơi rất ư là thanh tịnh, khó tìm thấy ở những ngôi trường nổi tiếng nằm ngay trong thành phố. Quãng đường từ đầu ngõ đi vào trường, khung cảnh thật êm ả và hiền hoà. Cứ tưởng tượng những tà áo trắng đơn sơ nhẹ nhàng bay bay bên bờ đê những thửa ruộng lúa vàng xanh biếc vào những mùa lúa chín, hay những luống hoa vạn thọ, hoa mồng gà đua nhau trở màu rực rỡ mỗi độ xuân sang. Ai mà không thấy “xúc cảnh sinh tình”?

Ngày đầu tiên đến ngôi trường Nữ Trịnh Hoài Đức, ngoài những lo lắng, nôn nao, Hồng đã cảm nhận được một luồng không khí trong lành vây quanh cảnh vật thiên nhiên tuyệt diệu vô ngần. Bức tranh linh động ấy hẳn ít nhiều chất chứa trong những tâm hồn đa cảm của bao nữ sinh đã đến và đã ra đi.

Mỗi khi đứng dưới bóng mát dịu dàng, Hồng thường nghĩ vẫn vợ, nhớ đến những tà ao trắng nữ sinh lộng bay trong gió, đứng bên hành lang hát ca nói cười khúc khích, bóng dáng ngôi trường xa xưa ngày nào cùng học tập vui đùa. Nhưng nói nhỏ mà nghe nghe, cô Giám thị Hương kỷ luật ghê lắm. Giờ học mà chạy lên lầu làm ồn là coi chừng bị ở nhà “nghỉ xả hơi” luôn ba bốn bữa đó lị! Cộng thêm giáo sư Anh văn - Pháp văn, cô Diệp Xuân Lai, hay giảng “moral”, luôn nhắc nhở phải lo học hành, đừng có “xí xa xí xọn”, mơ mộng “day dream” hoài mà hoang phí hết thời gian. Bởi thế cho nên, có học tập nhưng đâu dám chạy giỡn hay yếu điệu thực nữ quá trốn. Chắc nhờ vậy mà mấy em trường nữ cứ thùy mị đoan trang, mỗi khi phải đi hội họp bên trường Nam thì rụt rè, nhút nhát như thỏ đế.

Hằng ngày học sinh sống ở vùng Búng thì đi học gần nhà, còn học sinh ở Bình Dương và Lái Thiêu phải đón xe đi đi về về, vừa mất thì giờ vừa tốn kém tiền cha mẹ dù là được học trường công. Những chuyến đi về ngồi trên xe lam cũng có chuyện để nhớ.

Cứ mỗi lần đón học trò trường Nữ xong, xe mà vẫn còn chỗ trống thì bác tài xế ngừng trước cổng trường Nam. Một cách rất tự nhiên, đám con gái lật đật ngồi dồn về một phía. Phần là vì “lịch sự”, phần là vì sợ phải ngồi chung băng ghế với con trai.

Có lần anh chàng nọ đứng một mình chờ xe, có lẽ bị lỡ chuyến xe đò. Từ đằng xa anh ta đã đưa cánh tay ra ngoắc. Khi chiếc xe lam từ từ dừng lại, nhìn vào thấy chỉ còn một chỗ, ngập ngừng và có lẽ “hơi quê cơ”, anh ta đưa nhanh tay xuống, lắc đầu lúng túng không biết phải tính sao. Thấy vậy, bác tài xế hiểu ý và đương nhiên cũng không muốn mất khách nên ông lẹ làng ráng ngồi ép sát một bên, đập tay “cái bạch” xuống băng tài xế ra dấu: “Thôi, ngồi đây đi nhờ!”. Đám con gái đằng sau nhìn nhau che miệng cười khúc khích. Câu giáo huấn “Nam nữ thọ thọ bất thân.” được áp dụng và thực hành một cách tự nhiên không cần cưỡng ép! Âu đó cũng là nhờ “hồng ơn” của các bậc tổ tiên gây dựng ra hai trường Nam và Nữ Trịnh Hoài Đức.

Thời trung học dù chỉ có vài năm thôi nhưng những kỷ niệm tuổi học trò thời mới lớn thật khó quên, nó in sâu trong vùng ký ức như những nét mực ngọc ngà vẽ vờn trên trang giấy trắng. Có nét còn rất rõ ràng, có nét hơi chút lem nhem, có nét thì đã nhạt nhòa theo trí nhớ và giòng thời gian không chờ đợi.

Dăm câu viết tặng bạn hiền xưa,

Gió thoảng mây đưa tháng ngày dài,

Mong ngày hạnh ngộ hoài như ý,

Gói trọn tâm tư phí nửa đời...

***** Thương tặng bạn cũ *****

Bạch Lan - Thanh Nga & Lớp 11A4

Nguyễn Thị Thúy Hồng

Cát Tường Hoài Như Ý

<http://www.cattuonghoainhuy.blogspot.com/>

Oklahoma City Tháng 11 năm 2009

(Hình ảnh trích ra từ một số websites- Thanks to photographers)